

körbeér

tébolyogva lépett fel a partokhoz feszített színpadra
legkevésbé magának volt mondanivalója
az őt soha utol nem érő kergetőkről,
talán annyi, hogy csak törnék már végre össze az arcán azt a tükröt,
amelyben hátra-hátrapillantva
látta a plafonról elrugaszkodó műugrókat
és az erdő dér-derengésében tüzet rakó Azazelloékat,
látta a bordázott üvegphárba köpött fogait
és a torkának falához támasztott létrán fel-lemászó ördögöket is -
mikor zendült volna fel a szemek nyitánya,
a pilláiba kapaszkodó bányászokat látta

a milánói dóm talapzatán körbeülve
soha meg nem írt dalokat énekelt tízezer lelke
a fodrozódó pupillába zuhant szembogárról,
az egymásba szakadó víziók koncentrikus körforgásáról,
hogy mindez csak egy kalandornak az álma,
akinek egymásba zsisbbadó karjaiból van a párnája

x

nem akarta eljátszani a saját halálát,
csak Prométheusz markából menteni át egy lobbanást
az ébredés lüktető válaszfalán,
de amikor meghajolt az orkesztrán,
a tűzborostyánként borította el jelmezét és maszkiját

névtelen és láthatatlan gólya repült ki szénnel teli száján,
a májevő sas ott ücsörgött a semmi ágán,
hervadt testét egymásba fésült szárnyaikkal betakarták
a tükör túoldalán tenger ömlött be szemgödreibe,
feszített felszínére ladikjával köröket kezdett rajzolni egy angyal,
aki éjjelente a csónak gerincéhez feszítve gerincét azt álmodta,
hogy egy tejút menti fának évgyűrűit ujjára húzza a híhákághá

újabb kört tesz

Amíg nem lehet gondolkodás nélkül
egy rés medrében láncra vert
38 fényből faragott fantazmát
kiszakítani magadból
(abból a hajába tollat tűző,
mezítlábasan teraszra ébredő,
beláthatatlan földeken
minden búza tövében
gyökeret eresztő,
szívlapáttal szirmokat temető,
kerítésre akasztott vetületéből az egynek),
addig csak az égitestekről levetkezett
rabruhák fodrai akadnak fenn egy
saját tengelye körül forgó
gerincoszlop modellgyűűin.

[Láttam egyszer egy lüktető vonatfülke ablakából,

Hogy keresztülfut rajta egy csapat angyal.

Olyanok voltak, mint egy foszforeszkáló bölénycsorda.]

Azóta a bordák árkaiban

- mint tenger aljára terített homokbuckák oldalában -
egy halraj szüntelen táncolja önmagát.

Az összeszerelt csonthalomban felsejlett egy pillanatra
az az lindulás a vaskerítésen át
a vergődés vonyításának visszhangja elől,
ami a száradó mederben faltól falig sétált.

A vonat eltajtézkott hullámain hanyattfekvő szárnyaszakadt angyalt,
mintha még mozdulatlanságában is ringatná az áramlat.

Most szárazföldre lép,

áthúzza a nyakörvet fején,

hajába tűzi egy szárny tollát.

A csontok lekövetik a halraj mozzanatait.

A pusztulás tüdeje megdagad, elapad, molylepkék rágják ráncait a ráfeszült
rabruhának.